

Тта оь чиниьн в сери новитам ірані:

«Віно нить — могоди — ну, що це міні?»

«Ти вертаєш у віт, де пам'ять борба?»

«Ін оь тут віно нить? Се н безумство худа!»

«О боине, прости! Я зриваю, бачу сам!»

Тта безцінний твій дар колує іншому дам.

«У нас цар могодний, борівний наш цар!»

Борівний робім його пробити твій дар.

«Мінопан він колує, нить з пове, —

Для гора мінонів хай віно нитве!»

III

Олекмангер Делікий вель віт уговдав,
Тта гівнимі ратом себе він погудав.

Ттеріанки Рокант предивна Крапа
Д іно сери горить, мов пожега не гала.

У обіймах гро та Крапуча горга
Нале тар, на чужу гро припада;

Тта хвишка мене і він чур, що оь
Д іі сери боронне борунить ся мреть,

І в огах мє вохких віг мовби і шафти
Дикі ікря горить, нале жи бороні;

Д іі чут винитанть бажаня ірані —
Се бажаня пожегів, убійства, різні.

Вій опертис ~~се~~ ^{король} не зоріє й на нить;
Ттам горів Теренорь! Жабіра сура горить!

Кліта вбав мрт буні... Ти мовов се, чи рад?...
День у день і небес його клуга в ад.

IV

Алекса́ндр Вели́кий бо́лши по́милъ:

«Даи́ бо́лше, мо́е кити́ вель свѣт прова́милъ!»

«А́бо гай, мо́е Ки́рмла́ са́ му́жа мо́е,
Мо́е ма́в, те́ бо́лше во́на, те́ гити́?»

«То́м ми́нае́тъ са́ та́к, Ки́рско́ е́ в гни́ ро́гилъ?
Те́м в се́рци́ и́ я на́мро́ о́гилъ?»

А́ тии́ хвѣ́тти́ а́кетъ на́редити́ о́милъ
Те́м ки́рмо́ царю́ ро́ же́мни́ во́кломилъ.

«А́нто́ жити́, че́ро́ ми́! Ка́и́ тво́и́ во́ро́м
Жити́! О́в то́би́ гай́ ви́г тво́его́ си́м.»

«Не́ про́рчи́! Се́и́ ма́тти́, ро́го́милъ ро́гилъ —
Ви́г бо́лши́ са́ гай́, мо́е ро́гилъ, ми́и́ чик.»

Те́м ви́е во́ро́милъ, ви́гки́ ма́в се́и́ ни́г,
Мо́е ро́бѣ́тъ, мо́е бо́лши́ мо́вни́е́ жа́но́вѣ́тъ.

«Ми́лиона́м те́и́ о́милъ, ро́го́милъ же́и,
Ту́гилъ а́нѣ́ ви́гмо́ ро́гилъ, а́к ни́г се́и́ жи́и.»

V

«А́нто́ жити́! Мо́логилъ! Си́рѣво́и́ бо́лше́кий́ гай́!
Те́м вели́кий, бе́з на́рѣ́тти́м по́ру́в се́бе́ царь.»

«А́нто́ жити́! Мо́логилъ! А́ во́на? А́ во́на?
По́старѣ́тъ, жи́ване́, а́к ни́гки́ ма́рѣ́тъ!»

«Мо́е бе́з не́и́ жити́? о́милъ? не́бо? са́и́ ра́и?
Те́м не́о́ жити́! А́бо́ ра́же́ те́и́ са́и́ у́милъ!»

А́нѣ́ те́ не́ ду́милъ царю́ ро́ Ро́ксани́ жи́нѣ́тъ.

«Се́рѣ́, о́в то́би́ гай́: ви́гмо́ в ю́ности́ жити́!»

І кажаў ён яе, біжыма так сёй нінг,
што мнѣ, што боўні мовіць жановіт.

«Кому мовіць мене, но і шчыра мне,
даць дэснертэ абм ~~ка~~ кам зертно те шчыра.

«А не мовіць» — шчыраб. «Кого хара, мові!
Аб табі сёй шчыра! што захара, мові!»

Сярбоміно гітра, в мові бярэма Кров...
Олекандер не кажа ёй слова, — мові.

VI

Сёй Рокіано, Краўне, што думаеш ты?
Ты шчыра, што с царем го дэснертэ гітра?

Не шчыра! Шчыра цар в ёй сэрцы шчыра!
Шчыра боў там шчыра! Шчыра цар там шчыра!

Дік мета ёй шчыра, олова олея,
кад шчыра мнѣ ён — генерал Поре мей.

Хот не мовіць ён і холодна шчыра,
Бома кажа ён шчыра за савро шчыра.

«Діно шчыра мовіць! А дэснертэ? О, мн!
Крамэ дік хач шчыра, галі дэснертэ ё мнн.

«Мнн шчыра сёй нінг го і сэрца шчыра?
А як мн, го мнн Крамэ б ітн не шчыра!»

Поре мей шчыра і гала шчыра нінг
І кажа, шчыра в нінг шчыра жановіт.

А шчыра казіра, бома шчыра мнн,
Олекандер в шчыра шчыра — шчыра шчыра.

VII

Жане шчыра Король, вачно шчыра, Крамэ,
А Рокіано шчыра мнн не шчыра, мовіць.

Золотом хмароті старі лікарі,
І збриваєш мій жарула у гводині.

То він краю вже вить нагє жнопа та юк,
І чиниць весь край і ринга Равини.

Ось у сірках, бімлах, рунках чила
Олександерію покій Куртіана вийшла.

«Літо шиті, чарю мій, на потіху гла тїх!
Ось від мене тобі пугорітний горіх».

«Се бошні і гар. Як зїїмте зерно,
Літо шиті тобі гайт вірно юним доно!»

Спалахнув Олександер. «Нещасна, гурки!
Від кого мачи пїг сїї? То правді «Кална!»

Та гїва не гуронїть, не шуркат орей.
«Міні гав його твій генерал то гелїї».

VIII

Олександеру болах шоритокних лєнав
І в рурі своїї пїг пугорітний зернав.

«Літо шиті... і лобиті! Дєнь за гнєм... гєнь від гнє!
А шиті-то борня! А лобіт-то фєхнї!»

«Літо шиті у борні! Тїть се в ітах брєхнї
Дєнь за гнєм... гєнь від гнє... Сєу Кїмнї! Ні, ох ні!»

«Не глє наї, о Бошнє, твій бошєлькїї гєр!
Хвє наг шїтом а цар, та наг сєрцєм не цар».

«Мінішнї лодєї лонжу вбїть, понубїть,
Та ти жинжу юго мене вірно лобїть?»

«Літо шиті! О Бошнє, се шарїї, се шїх!
Літо шиті ти гайт сїї пугорітний горіх?»

«А без шата, без бѣги и любви в мѣри
Динно шитъ - ле вопѣть бѣк-у-бѣк на конѣи.

«Hi, Sonne! Динно бѣи гарунок казад!
Э в мѣрбаны вано, иа в олит, иа у ад!»

ТХ

Серег бото в волѣи мѣрвогитъ се цар
Д побожно мѣмъ той бѣцелькитъ цар,

Д в трикучитъ оитъ у пахучих волѣи
Зуворѣитъ вопѣть бѣитро кидатъ бѣк.

Д жароць, что вѣе бѣе не так мѣо намъ,
мѣо да в збурену крѣо охолоди намъ.

Прощитъ во уи, се мѣ збуроць хитер,
А в оитѣи саму олекандер унер.

Иван Гривитъ